

ministrationsen af vore Sindssygehospitalet, det være sig ved en Ændring indenfor Ministeriet eller en Ordning som den, her er foreslaaet.

Den højtærede Formand har tilladt, at man under Behandlingen af dette Lovforslag gør en Bemærkning om det led-sagende Lønningslovsforslag. Derom skal jeg kun bemærke, at der kunde selvfølgelig rejses Tvivl om, hvorvidt denne Direktør bør lønnes i Overensstemmelse med Lønningsforholdene for Overlægerne paa Sindssygehospitalet eller snarere i Overensstemmelse med Lønningsforholdene for Departementscheferne. Jeg er tilbøjelig til at tro, at rent analogt vilde man snarere med Rette kunne sammenligne hans Stilling med en Departementschefs end med en Overlæges, men det er jo et Spørgsmaal af mindre Betydning, og som naturligst hører hjemme under Drøftelsen i det Udvalg, nemlig Lønningsudvalget, hvortil jeg gaar ud fra, at dette lille Lovforslag vil blive henvist.

Hermed skal jeg anbefale baade det første og det sidste Lovforslag til velvillig Behandling her i Tinget.

Kammersgaard: Som det fremgaar af Medicinalkommissionens Betænkning af Maj 1919, har man indenfor Kommissionen i de senere Aar været klar over, at der i høj Grad tiltrængtes en Reform af den hidtil gældende Ordning af Sindssygehospitaletnes Ledelse og Tilsyn. Den hidtidige Administration paa disse Anstalter har jo været en Slags Kontoradministration, og denne har vist sig at have haft meget iøjnefaldende og store Mangler, idet hvert Hospital under denne Administration har været som en lille Verden for sig uden Forbindelse med de andre Sindssygehospitalet. Derved fremkom der det meningsløse Forhold, at der stod et ret stort Antal Pladser ledige paa eet Hospital, medens et andet var aldeles overfyldt, og samtidig stod der en hel Del Patienter og ventede paa Op-tagelse. Hertil kommer nu, at den økonomiske Ledelse af Hospitaletne har været og for Tiden er meget forskellig, saa Drifts-udgifterne paa de forskellige Hospitalet er af højst forskellig Størrelse under i øvrigt ganske lige Betingelser. Alle disse Forhold er meget alsidigt belyste i den af Medicinalkommissionen i December 1920 afgivne Betænkning, og det af den højtærede Justitsminister nu fremsatte Forslag angaaende Overbestyrelsen af Statens Sindssygehospitalet er paa enkelte redaktionelle Ændringer nær, som allerede tidligere nævnte,

i fuld Overensstemmelse med det Forslag, som Medicinalkommissionen har fremsat. I Hovedtrækkene gaar Forslaget ud paa, at der ansættes en Direktør; eventuelt skal han bistaas af en eller flere kommitterede, og han faar Overledelsen af samtlige Statens Sindssygehospitalet. Ved Siden af ham oprettes et Tilsynsraad, der skal danne Bindeleddet mellem Hospitaletne og Befolkningen. Jeg er for mit Vedkommende overbevist om, at Forslaget, hvis det vedtages, betyder et stort Fremskridt i Retning af en intensiv Udnyttelse af de tilstedeværende Pladsforhold paa Sindssygehospitaletne, og økonomisk set tror jeg, det vil komme til at betyde en stor Besparelse. Dertil kommer, at det i § 7 foreslaaede Tilsynsraad sikkert vil være et heldigt Bindeled mellem Befolkningen og Hospitaletne. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister, naar Forslaget forhaabentlig bliver Lov, vil lade Valget af den Tjenestemand, som § 7 forudsætter skal udnævnes af Justitsministeren, falde paa en Mand, der har praktisk Kendskab til det daglige Arbejde paa Hospitaletne. Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne anbefale dette og ogsaa det næstfølgende Forslag til hurtigt og velvillig Behandling i dette høje Ting.

Pürschel: Jeg vil benytte Lejligheden, da jeg har Ordet som mit Partis Ordfører, til at gøre en mere almindelig Bemærkning. Jeg erindrer fra min blide Barndoms Dage et Billede af en Mand, der flygter ud af et Hus, medens der vælter en Strøm af Sulevælling ned ad Trapperne efter ham. Det var Eventyret om Manden, der havde faaet en Kværn, der kunde male al den Mad, han ønskede sig, men han havde glemte Trylleordet, der kunde standse Kværnen. Jeg har paa Fornemmelsen, at Ministeriet har glemte det Trylleord, der kan standse Lovgivningskværnen — om det maa være mig tilladt at bruge et saa respektstridigt Udtryk. Naar man ser paa den umaadelige Mængde af Kommissionsbetænkninger og Lovforslag, som væltes ud over Medlemmernes Pladser her — og et Blik hen over dem er jo tilstrækkeligt til at vise, at de efterhaanden har antaget Karakteren af Bjerger —, kan man frygte, at der en Dag sker et Bjergskred, saa et eller andet æret Medlem af dette høje Ting maa bæres ud bogstavelig talt knust af det Hvery, som Vælgerfolkets Tillid har lagt paa hans Skuldre. Nu kunde jeg tænke mig, at en saadan Knusning kunde ramme Medlemmer, hvis Bortførelse jeg vilde se paa med tørre Taarer, men det kunde ogsaa tænkes at